

ברקאי

— — — "הרואה אומר ברקאי"
האיר פני כל המזרח — — — עד שבחברון (יומא רפ"ג)

בטאון רבני מרכזי
לענייני רבנות, בירורי הלכה, חידושי תורה, הגות ומחשבה

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תשס"ט

העורך
הרב שאול ישראלי

מרכז המערכת
יצחק גולדשלג

יוצא לאור בע"ה ע"י
התנועה העולמית של המזרח-הפועל המזרחי
בשיתוף עם התנועה בארץ-ישראל

המשפחה וכדומה. אין אנו מכירים ואין אנו מקבלים תעודות כאלה, אבל מה געשה גם בארץ וגם בחו"ל אם החוק ידרוש הכרת "גיוור כהלכה" כזה, וכל "גר" ריפורמי יכשיר את עצמו ע"י טבילה "כהלכה" כזו? ואחרת, אם אין מקבלים גרים כאלה משום שאינם מוכנים להתנהג כיהודים שומרי תורה ומצוות ע"פ השו"ע, והחוק לא יכיר אותם ומונע מהם את הזכויות כיהודים, מה ייעשה עם נישואי תערובת וצאצאיהם העולים ארצה? האם תדרוש הממשלה שזוגות כאלה ישלחו את בניהם לבתי ספר ערביים? למבוכה זו וכיו"ב מרמזים מאמרי חז"ל: "אילמלא היתה כל התורה ניתנה בכתב לא הי' לרגל מקום לעמידה", וכשם שמצוה לומר דבר הנשמע, כך מצוה שלא לומר שאינו נשמע".

עד כאן לשון מכתבי. שלחתי העתק גם להגאון הרב אליעזר שך, שלפי השמועה הוא נוטה לשיקולים שהזכרתי. אין לי צורך להאריך, ובפרט אחרי הכשלון החדש באחרונה.

סוף דבר ולא הכל נשמע, השאלה הבערת היא לא מיהו יהודי אלא מי יהי' יהודי ויחי' כיהודי בעוד שמיטה ויובל.

הרב שאול ישראלי

הרב והרבנות באספקלריית הדורות

(מהרצאה בועידת רבני אירופה)

את הגרעין למוסד הרבנות בעם ישראל יש לראות כבר בימי משה במינוי שופטים, מהם שרי אלפים ומהם גם שרי עשרות. בהיות המינוי גם כלפי ציבור מצומצם של עשרה, ודאי שלא היה בכונתו רק לטפל בסכסוכים וביורור תביעות שבין אדם לחברו, דוגמת המוסדות השיפוטיים המקובלים, אלא עיקר הכוונה היתה הדרכת העם בחיי יום יום, לעמוד מקרוב על בעיותיהם ולבטיחם, בכדי שלא יגיעו הדברים למחלוקות וסכסוכים, שמשפרצו קשה ליישבם. היה במינויים הקמת מעין מוסד מקביל לכהונה, שגם היא בעצם יעדה להדרכת העם, כלשון הכתוב: כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו. מוסד הכהונה נמסר בירושה ונשמר כנחלת שבט מוסים, הוקם כזה מוסד הבנוי כולו על הכשרה אישית, סגולות נפש של מורמים מעם, אשר בהדרכתם מובטחת רמה גאונית של הצבור כולו.

שני פנים לתפקיד האחראי ורב הערך של רבנות. מצד אחד הם ש לו חי די דן, נאמני הצבור, אשר קיבל על עצמו את הרב לראש ומנהיג. בהתאם לזה אומרים חז"ל: אין מעמידים פרנס על הצבור אא"כ נמלכין בצבור (בר')

נ"ה). וכך אנו רואים באמת בתורה ביחס למינוי השופטים: הבו לכם אנשים וכו' ואשמם בראשיכם. מבחינה זאת יבחר הרב אשר באישיותו, בהליכותיו, ברמתו התרבותית הרוחנית, מתאים לתפיסת הצבור, למושגיו על יהדות, להבנתו איך צריך להיראות הרב העומד בראש, ומה צריכות להיות פעולותיו בצבור. ובדרך ביטוי חז"ל נאמר: פרנס לפי הדור (ערכין י"ז).

אכן, מאידך גיסא, הרי הרב הוא שלוחא דרחמנא. על הרב מוטלת האחריות להנהיג את העדה בדרך התורה, ליצור אצלם את הרצון לקבל מרות התורה, ולבנות את חיי הפרט והכלל על אושיות האמונה ודעת השם. מבחינה זאת אין על הרב להסתפק ברמה הרוחנית הקיימת של הצבור בו הוא פועל, לא לראות את הנתונים המציאותיים הקיימים כבלתי ניתנים לשינוי, אלא לעמול באופן מתמיד להעלות את הרמה, לבקר את התופעות השליליות, ולטפח ולשכלל את כל מה שראוי לחזוק. ולפי גוסס חז"ל יאמר: דור לפי הפרנס. כך אנו קוראים באותה פרשה בתורה שהזכרנו על מינוי השופטים בתפקיד השופט: כי המשפט לאילקים הוא. וכפי הסבר הרמב"ן:

כי לאילקים לעשות המשפט, כי על כן בראם להיות ביניהם יוסר וצדק, ולהציל גזול מיד עושקו. ונתן אתכם במקומו. ואם תגורו ותעשו חסם, הנה חטא חטאתם לה' כי מעלתם בשיחותו!

וברוח זו גם דרשת חז"ל על הפסוק ואשימם בראשיכם, חסר יו"ד, לומר שאשמותיהם של ישראל תלויות בראשי דייניהם, שהיה להם למחות ולכוונם לדרך הישרה (רש"י שם).

כיצד למלא את שתי השליחויות הללו המוטלות על הרב — להיות גם שלוחא דידן, גם שלוחא דרחמנא, שהן על פי רוב מנוגדות וסותרות האחת את השנייה? הרצון, ואף הצורך, להיות רצוי לצבור, להיות מקובל עליו ומכובד על ידו דורש לכאורה מן הרב לרדת אל הצבור, לדבר אליו לפי טעמו, לא להרגיז אותו ולא לנגוע בנקודות התורפה, שפלוגי או פלמוגי נכשל בהן; לא כל שכן אם הללו הם מהדברים טריבים דשים בעקבם; זה מחייב לפעמים להחניף לתקיפים שהם מצויים בכל קהלה, להעלים עין ממומיהם, ולפעמים אף להצדיקם. ואכן לצערנו אין זו תופעה נדירה שהרב במקום להיות מנהיג הופך למונהג, משלים עם תופעות של שחיתות ולעתים גם נעשה להם מליץ יוסר. על כרחק עולה האסוציאציה עם דמותו של לוט, שנאמר עליו בחז"ל שאותו יום מינו אותו אנשי סדום לשופט עליהם, והיה מלמד עליהם סניגוריה כל הלילה לפני המלאכים, עד שהוכרחו להפסיקו באמרם: עוד מי לך פה, כלומר, מי לך פתחון פה ללמד סניגוריא עליהם (רש"י שם).

מאידך, הרי קיום בנאמנות את התפקיד של שלוחי דרחמנא דורש אי השלמה עם המציאות, תקיפות בעמידה על דעתו, אי-הרתעות מאמירת האמת, מאבק מתמיד עם תופעות בלתי רצויות. והרי זה פירושו לעמוד בריב מתמיד עם הצבור ועם תקיפיו! כיצד יתקיימו אפוא שתי השליחויות

הללו, כיצד לתאם בין הניגודים הללו, מצד אחד פרנס לפי דורו, ומצד שני — דור לפי הפרנס ?

עלינו לעיין יפה בדברי חז"ל ובתפיסתם את מנהיגי ישראל בכדי להשכיל למלא את היעוד של הרבנות כהלכה. "רעיא מהימנא" — זהו התואר של מרע"ה בווה"ק, בהתאם לאמור בתורה "ומשה היה רועה" שבחז"ל ניתנה לזה משמעות עמוקה. וכה הם דבריהם :

בדק הקב"ה לדוד ומצאו רועה יפה, שנאמר ויקחהו ממכלאות הצאן. אמר הקב"ה: מי שיודע לרעות הצאן איש לפי כוחו יבא וירעה בעמי. הה"ד: מאחרי העלות הביאו לרעות ביעקב עמו. אף משה לא בחנו הקב"ה אלא בצאן וכו'. אמר הקב"ה יש לך רחמים לנהוג צאנו של בוך, חיך, אתה תרעה צאני ישראל (שמו"ר פ"ב).

אהבה ומסירות הן המאפיינות את הרועה הנאמן, הרואה בצער הצאן הכרשלת והרכה, "שיודע לרעות הצאן לפי כוחו", "רחמים לנהוג צאנו של בוך", ומסירות כלפי שולחו, בחינת "הייתי ביום אכלני חורב וקרה בלילה", והן התכונות הנדרשות מרבני ישראל, מרועי ישראל; הן הן המהוות החוליא המקשרת בין היותם שלוחי דידן לשלוחי דרהמנא! לרדת אל העם, להיות שותף עמו בחולשותיו ובכשלונו, ונכונות לקבל על עצמו את האחריות לכשלונו: "אם תשא חטאתם ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת" ולפי הביטוי שבחז"ל: יאבד משה ואלף כמוהו ואל יאבד אחד מישראל (ת' ואתחנן ו). ומוזה גופא, מאותה הזדהות בלתי מסוייגת עם העם בירידתו, הרגשת האומללות של המצב הוה, אי-האפשרות של השלמה עם השארת העם בהתנוונותו, התפרצות אש שלהבת ושגאת כאב צורב של "מי לה' אלי", ושבירת הלוחות בחוזק היד המפיגים את העם משכרונו במחול ההתבהמות מסביב לעגל, והמחזירים אותו לאורחא דמהימנותא.

ואכן אהבה אין קץ ומסירות נפש, שלא תאבד נפש אחת מישראל, איפיינו את הרבנות מדור דור. מעולם לא התכנפה הרבנות לקרן זוית, היא לא הסתפקה ביחידי סגולה מעולים, אלא דאגה לקהלה כולה, על למדניה ועל עמי הארץ שבה; היא ראתה לפנייה את הצבור כולו, את צרכיו החמריים והרוחניים, והיא השתדלה להפוך את התנאים שבהם היתה העדה נתונה למנוף של גילוי יתר של אהבת אחים, והתחזקות באמונת אומן באלקי ישראל ודבקות בתורתו.

בהסתכלנו אחורה על כל תקופת הגלות הארוכה, כשנדדנו מארץ לארץ, ללא תבאי קיום וללא זכות קיום, נתונים ללעג וקלס בגויים, רואים אנו כי רק התורה היתה משענתנו היחידה וסידור התפלה — הנאד אשר אליו שפכנו דמעותינו. אולם מי שם את התורה לפני העם? מי שינן לו את האמת הגדולה "כי הם חיינו ואורך ימינו"? מי חיבב את התורה על גדול וקטן, עד כדי נכונות

של מסירות נפש על ערקתא דמסאגא? הוי אומר: אלה היו רבני ישראל! כמאמרם ז"ל: "אני חומה — זו תורה, ושדי כמגדלות — אלו תלמידי חכמים." בתקופות אפלות של גזירות שמד, מסעי צלב ונסיונות העברה על דת, כשנדמה היה שבדרך הטבע אין תוחלת ואין תקוה, היו רבני ישראל באמונתם החזקה, בוזר כפיהם, בהתנהגותם הצנועה, בשימם לעצמם את דרכי חז"ל גר לנתיבתם, הדוגמא החיה לכל בית ישראל, אשר מהם ראו, ועפ"י מוצא פיהם חיו, ואף מתו מות קדושים.

ובעתות רגיעה, כשמצאו מנוחת־מה בארצות הגולה נתארגנו הקהלות במסגרת של חיי חברה עצמאיים, יחסים תקינים בין אדם לחבירו, עם מוסדות עזרה וחינוך למופת, על ידי תקנות הקהלות, מבוקרות ומאושרות ע"י רבני הקהלות, ועל ידי אסיפות רבנים של המדינות והמחוזות. הודות לזה היו קהלות ישראל בכל מקום מעין מדינה בתוך מדינה וממשלה בתוך ממשלה, שתקנותיה נתקבלו ונשמרו ביתר תוקף מאשר חוקי המלכות.

גם בשטח פתרון סכסוכים שנתגלעו בתוך הקהלות היו הרבנים, והדיינים לידם, הערכאה השיפוטית היחידה, אשר לפניהם הביאו בעלי הדין את טענותיהם. והיה דין התורה מקובל ונאמן על הצבור כדין צדק, והדיינים כדיני דין אמת לאמיתו, לעומת הערכאות של הגויים אשר ביניהם חיו. עד כדי כך, שגם גכרים היו מבכרים להביא את עצומותיהם נגד יהודי לפני הרב, מאשר לפני השופט שלהם.

על כן היתה תקופת ימי הביניים, המקובלת באופן כללי, כתקופה של נסיגה, של בערות ושל התגברות אמונות טפלות, ואילו בעמנו היתה זו תקופת פריחה לספרות התלמודית על כל ענפיה, וספרי השו"ת של אותה תקופה מהווים הוכחה בלתי מעורערת, שאכן התורה בעל פה יש בכוחה לפתור את כל שאלות החיים בדרך ישראלית מקורית.

התקופה החדשה באירופה העמידה את הרבנות בפני הצורך של הסתגלות לתנאים החדשים של המבנה הכלכלי, התרבותי והחברתי של בני הקהלה. הפיתוח הכלכלי, ההישגים הכבירים של המדעים השונים, והשינויים החברתיים והמדיניים, ובעקבותיהם שיוון הזכויות של היהודים במקומות מושבותיהם, הביאו את היהודים לקשרים הדוקים עם הארץ אשר בתוכו חיו. חיי הקהלה העצמאיים הלכו והצטמצמו הלכו והצטמקו. בבתי הספר ובבתי האולפנא למד הדור הצעיר היהודי יחד עם הצעיר מעמי הנכר, וממילא רכש לו את אותם מנהגים ואורח חיים כמו רעיו הנוצרים. חיקוי דרכי הגויים חדר לתוך בתי ישראל, ואף לכתלי בית הכנסת הגיע. בכדי לא לאבד את הקשר עם אנשי הקהלה היה אף על הרב לשנות את דמותו החיצונית וכן לרכוש מעמד מסוים בהשכלה כללית. בד בבד עם זה הצטמצמה גם הידיעה התורנית של הרב. היתה סכנה שהמצב ידרדר וילך, אך אז בא המפנה עם הופעתו של ר' שמעון רפאל הירש בפוינקפורט דמיין, שהצלחה לעצב דמות של רב ויהוד עם זה להחיות את המוסדות והחיים הקהלתיים בעדה. הוא לא נלהם בהשכלה ובתרבות

האירופית, אלא נחלץ להוכיח שאין הללו צוררות בהכרח את היהדות ואת אורח החיים היהודיים, ועם קבלת הכלים של התרבות הנכרית, אפשר לצקת בהם את היין היהודי המשומר. עדיין שנוי במחלוקת אם גם דרכו, שהיתה דרך הקמת קהלות גפרדות, היא הדרך הראויה. יש דורשים לשבח ויש דורשים לגנאי. ברם הנקודה היסודית שבשיטתו שבמקום להלחם עם הזרם יש לנצלו בצורה חיובית, זה נתקבל כמעט ללא עוררין ברוב מדינות מערב אירופה. החיים הקהילתיים אמנם צומצמו ולא היה להם אותו היקף כמו בתקופות הקודמות. אולם מוסדות מסוימים שהקהלה מקיימת עומדים תחת פיקוחו ואחריותו של הרב והרבנות של המקום. כאן יש להזכיר במיוחד את החיוב להשקיע מאמצים בקיום או בהקמת רשת חינוך יהודית, וקבלת ואף הכשרת מורים בעלי ידיעה תורנית ויראי שמים. אמנם זוהי השקעה שעיקר פירותיה נראים רק אחרי שנים, עם גידול הילדים והשתלבותם באורח הדרגתי בחיים. אולם זוהי השקעה רבת ערך, שיש לה גם השלכות על התנהגות בתי ההורים במדה לא קטנה. ואמנם הרבנים למקומותיהם יודעים להתייחס לענין זה של חינוך הדור הצעיר במדה מספקת של עירנות ואף זוכים לראות פרי בעמלם.

הסכנה המאיימת על החיים היהודיים בפרק הזמן האחרון היא לא מההשכלה והמדע, אלא מרצון ההתפרקות המוחלטת מערכי התרבות, והמתירנות הרואה כל תועבה כדבר טבעי שאין לברוח ממנו ואין לגנותו. ההפקרות ביחסים שבינו לבינה, ההתמכרות לסמים, נודות ללא שימת לב ללבוש ולמקום מגורים, הליכת פרועי ראש ופרועי בגד, יחד עם פריעות כל דרכי מוסר, הנגע שפשה בדור הצעיר של עמי אירופה, לא פוסח גם על צעירי היהודים. ומובן שבתנאים אלה הרי הגבולות בין נער יהודי לנערה גויה או להפך, נעלמים ואינם קיימים עוד. גישואי תערובת הופכים להיות תופעה רגילה, שגם בני טובי נכבדי הקהלה לא נוקר מהם. והשאלה איך להתייחס להופעת בן או בת זוג מסוג זה בפעולות קהלתיות שונות, ודאי מעסיקות לא אחת את הרב. האם לדחות או אולי לקרב? אני מניח ששאלות מסוג זה ודאי תצטרכנה להתלבן בוועידה זו, כשם שגם שאלת קבלת גרים והשתלבותם בחיי הקהלה. אין לקבוע כדברים מעין אלה הלכה פסוקה. הכל לפי המסיבות, והרבה לפי מה שיש לחוות מראש התוצאות. יש וקירובו של אחד מביא להרחבת הפרצה, ויש וניתן להוציא יקר מזולל. אולם עיקר תשומת הלב צריכה להיות מוקדשת לפעולות מניעה, שלא יגיעו לידי הצורך לטפל בבעיות מעין אלה. וזה על ידי הרחבת הנעמקת החינוך היהודי לתורה ולמצוות. כמו כן על ידי הפניית הפנים למדינת ישראל. יש כיום הרבה מאד תורה בארץ ישראל! בצד תנועות פורקות עול הולך ומתגבש דור צעיר בשיבות על סוגיהם השונים, אשר נושא ברמה את היעוד היהודי. הישיבות התיכוניות אשר רבו, מוציאות מדי שנה בחורים, שאם נכנסים לצבא, הם מקדשים שם שם שמים, והמפקדים מרבים להלל את אלה אשר התיחסותם, למילוי תפקידם בצבא, ומסירותם למשימה הם ברמה גבוהה; ואם מוצאים דרכם לישיבות גבוהות, לומדים בשקידה רבה

ומצטיינים ביראת שמים טהורה. גם באוניברסיטה ובענפי מדע שונים אינם מאבדים את זהותם וניכרים הם במעלליהם ובדרכיהם.

דומה שהדרך הטובה ביותר, איפוא, בכדי להבטיח את דור העתיד היא לנהל תעמולה בין ההורים להכינם ל ש ל ו ח את ה י ל ד י ם בגיל ראשית ההתבגרות לא"י. חשוב גם להשריש את ההכרה בצבור שעתידו של עם ישראל הוא בארץ אשר גועדה לו מראשית הבריאה, ושלמרות כל המכשולים הנערמים בדרך לתקומת ישראל המלאה, הרי מתקדמים לאט לאט לריכוז גדתי ישראל בארצו.

עבודת ההסברה של הרב בדרשותיו צריכה להיות מופנית על העמקת ההרגשה של ההבדל שבין ישראל לעמים, על הסגולות המיוחדות של עם ישראל, ועל המדות שבהם הצטיין מאז ומעולם. על ערך הצניעות בחיי המשפחה, על ערך ההסתפקות במועט ועל חיי יושר וצדק. ברור שתנאי ראשוני, שהרב עצמו ישתדל לנקות עצמו מפגעי הדור. תהא דרכו בשלום ובמישור, יתהלך עם אנשי קהלתו באהבה ואחזה, יבקר בבתיהם, יתעניין בבעיותיהם האישיות, וידריכם בעצת אמת. אל יתפאר ואל יתהיר, אל יחגיף ואל יתרפס! יהא זמנו הפנוי מעסקי צבור מוקדש להעמקת ידיעותיו ביהדות ובתורה. ירענן את ידיעותיו ביהדות ובתורה, וישמש דוגמא לאשר הוא דורש מצאן מרעיתו.

הרחבת רשת שיעורי תורה לתברי הקהלה, לכל אחד לפי דרגתו, והארת ההתרחשויות בעולם ובישראל באור התורה ותפיסת חז"ל, הם מתפקידיו הנכבדים של הרב, יחד עם שקידה על חיבוב קיומן של המצוות המעשיות ללא סטייה כלשהי מההלכה הכתובה והמסורה. שמירה הוגנת על כשרות המאכלים, שקידה על שיפור השירותים הדתיים, שמירה על צורה נאותה של התפלה ויחסים הוגנים בצבור היהודי, התרחקות מהעמדת דגש יתר על טקסיות, ושימת לב יותר על העבודה שבלב, יעוררו יותר ויותר את רגש הכבוד והאימון של בני הקהלה לרבם, ויסייעו לו להאחז בשם שמים על הבריות ולקרבם לתורה.

אל ינסה הרב ללכת בדרך הנראית קלה יותר — לענות אמן על התנהגות בלתי נאותה, גם אם הנכשלים בזה הם מנכבדי הקהלה. בדרך כיועם אולם בתוקף משכנע יסביר הרב את ערכם הנצחי של מצוות התורה וחוקיה, ויראה לדעת כי כל התורה מקשה אחת היא, ואין קיום לערכי המוסר של היהדות אם ינתקו אותם ממקורם, שהיא התורה ונותן התורה. אל יתפס הרב ליאוש, גם אם יהא נדמה לו שדבריו גופלים על אונים אטומות. אל ימנע מלדבר על שמירת שבת כהלכתה ועל שמירה מדוקדקת של דיני טהרת המשפחה, גם אם רבים הם הנכשלים בזה, ויש ויחשוב שמוטב לדבר יותר על דברים המתקבלים יותר על לב השומעים. ישגן הרב לעצמו את מאמרי חז"ל "ישראל קדושים הם" (שבת פג), וישראל "מאמינים בני מאמינים" (במד"ר ז, ה). ואין אתה יודע אצל מי ומתי יעוררו הדברים את ההד תרצוי. חשוב

בעיקר שירגישו השומעים כי הדברים נאמרים לא מן השפה ולחוץ, שהדברים יוצאים מן הלב, ויתייחסו אל הרב בדרך ארץ. ואז יהא בטוח שסופם של דברי אמת להשמע, אם לא היום — אז מחר, ואם לא מחר — אז מתרתיים. הניק היהודי הטמון עמוק עמוק בלב כל איש אשר בשם ישראל יכונה מופו להתלבות, כדבר הנבואה: והיה בית יעקב אש ובית יוסף להבת. ובאו האובדים בארץ אשור והנדחים בארץ מצרים.

ולבסוף כמה מלים על היחס לתקומת ישראל ולמדינת ישראל. ודאי יש הרבה צללים במדינה אבל חס לו לרב להתפס לבקורת עקרה, ולזלזול או להתעלם מהגס הגדול של קום המדינה ושל זקיפת הקומה של עם ישראל שבא לו על ידי תקומת המדינה גם בארץ וגם מחוצה לה! זכור יזכור, ואף יסביר זאת לצאן מרעיתו, כי בארץ מתלקטים יהודים מכל קצוות הארץ; ואם ישנם בה הרבה בעלי מומים רוחניים, הרי יש לתלות זאת בטומאות הגויים ושיקוציהם, אשר לא הצליחו עדיין להתנער מהם; וכי לעומת הללו ישנו גם צבור דתי גדול, ובמדה שיגדל יותר יצליחו להטביע חותמם על המדינה ועל היושבים בה. עוד זאת ייאמר, כי אימוץ הקשרים בין תפוצות הגולה לבין המדינה, ותגובות נאותות על המתרחש במדינה מהרבנים בחו"ל יש להן השפעה על רבי המדינה ועל הצבור כולו.

לפנינו התגשמות חזון הנבואה של יחוקאל על העצמות היבשות. הנה קרבות העצמות אחת רעותה, הנה קורם עליהם עור ובשר. עוד מעט ותבא הרוח ותכניס נשמה בגוף המתרקם, וקם יקום על רגליו העם, אשר ספדו לו סופדים וקברוהו קוברים, וישמיע באזני העולם כולו את דבר אלקיננו אשר יקום לעולם!

הרב שלמה ריכובסקי
אב"ד באשדוד ורב לעדת "ישורון", תל-אביב

על הדרך הנאותה לבחירת רבנים

לפני זמן קצר נערכו בחירות לכהונת הרבנים הראשיים לישראל, ובהן נבחרו לכהן פאר כבוד מרנן ורבנן הגר"א שפירא והגר"מ אליהו שליט"א. הרבנים הנבחרים הם מגדולי התורה וההוראה בדורנו וראויים לתפקידם מכל הבחינות, אולם מן תראוי לעורר ולהרהר על הדרך ועל השיטה שבה נבחרים רבנים בישראל.

לפי החוק נבחרים רבנים בישראל באמצעות "גוף בוחר", אשר מורכב מנציגים שונים (לרבנים ראשיים: 80 רבנים ו-70 נציגי ציבור; לרבנים מקומיים: שליש נציגי בתי הכנסת, שליש נציגי המועצה הדתית ושליש נציגי